

REISVERHAAL DE ONGELOOFLIJKE REIS (3)

IJSRACEN

VAN ALASKA NAAR ARGENTINIË EN WEER HELEMAAL TERUG

Wanneer ik opkijk van deze dikke brij details, van mijn gas- en koppelingshendel, van de weg die voor me ligt en vervolgens mijn blik over het veld laat dwalen dat deze bikkelharte reisroute omzoomt, zie ik dat alles bevroren is. Vijvertjes lijken spierwit te zijn, tot ik zie dat de vorst aan de rand geleidelijk overgaat in een diep, ijzig blauw naar het midden toe. Er beweegt niets, behalve ikzelf en het grasland dat huivert in een bitterkoude wind. Guanaco's - wilde lama's - lijken onbeweeglijk alsof ze in bruinsteen gegoten zijn, en de lucht is roerloos, geluidloos en leeg.

Geschreven door Nick Sanders Foto's Nick Sanders

Paso
Libertadores,
Argentinië.

De kans is groot dat ik er niet in zal slagen het record van de heenreis te verzekeren, dus het is met een zwaar gemoed dat ik het Frontier Café passeer en de overdekte parking aan de grens binnenrijd. Ik ken hier enkele mensen, señor Wilson en een paar anderen – meestal mannen – die ervoor gekozen hebben om hun leven ver weg van de rest van de mensheid te leiden. Ik heb er het raden naar wat hen ertoe beweegt om deel uit te maken van zulk een grimmig landschap en een omgeving die prachtig is, maar ook onredelijk hard als je ze treft op een slechte dag.

Weer maar eens worden de grensformaliteiten vervuld en mag ik Argentinië binnen. Het winterse daglicht op het zuidelijke halfrond zorgt voor een zeer korte dag, en de zon is alweer aan het ondergaan terwijl een ijzige wind aan sterkte wint. De lucht is droog en het is koud, maar de weg ligt er goed bij. Ik rijd in het donker en weet dat ik binnenkort noordwaarts zal rijden en opnieuw de kans zal krijgen om te doen waarvoor ik hier ben: de snelste man worden die de beide Amerika's doorkruist heeft in beide richtingen. Dat zeg ik niet om te tonen hoe moedig ik wel ben, maar als herinnering aan mezelf voor het geval ik afgeleid word. Stel je dit voor: op een steeds veranderende basis - elke dag, elke minuut - scheer je hoge toppen en voel je je onoverwinnelijk, en meteen daarna ploeter je weer door schandelijk diepe dalen. In het slechtste geval is het een tegenvaller waar je terecht komt, in het beste geval een worp met de dobbelstenen. Maar niet hier, niet voor mij - ik blijf verder pushen om aan de verscheurende kaken van de nederlaag te ontkomen. Onderweg is het nu ijskoud en de omstan-

digheden worden gestaag erger. Highway 3 naar Rio Grande legt me niets in de weg om snelle vooruitgang te boeken, tot ik voorbij het kleine stadje stop aan een politiepост. De agent waarschuwt me dat er mij heel wat sneeuw te wachten staat als ik verder rijd, maar ik verban meteen alle opborrelende ongerustheid naar een verre uithoek van mijn gedachten. In 1996 viel ik met mijn Triumph Daytona in de Paso Garibaldi en brak ik mijn enkel. Het deed nog steeds pijn toen ik Peru doorkruiste. Het zou goed zijn als ik dat dit keer kon vermijden. Zoals te verwachten, verschijnt er al snel een dun laagje sneeuw op de weg. Ik vertraag en vraag me af of de Super Ténéré vergevingsgezinder zal zijn dan de Triumph op deze snel extreem verraderlijk wordende ondergrond. De banden bijten zich knapperig vast, geen slip, alleen grip. Het is ondertussen donker en de sneeuw verandert in ijs. Terwijl de

“Ik lig met mijn gezicht in de sneeuw. De motor ligt bovenop me en ik kan niet opstaan. Hier is geen levende ziel te bekennen en het sneeuwt nog steeds hevig. Als er ooit een moment is geweest waarop ik mezelf afvroeg: ‘What the fuck doe je hier eigenlijk??!’, dan is het wel nu.”

weg klimt, wordt de sneeuwval heviger. Een uur lang rijd ik door de sneeuw, die steeds dikker wordt. Door het bos, de pas binnen. De sneeuw ligt nu 8 cm hoog. Al die jaren geleden was ik zo jong; ik reed vrolijk op een Enfield de wereld rond, maar de poging tot het Pan-Amerikaanse record was mijn eerste echte uitdaging. Ik had sponsoring van Mobil Oil, Triumph en IBM en mijn trip van Ushuaïa naar Prudhoe was een training die voorafging aan mijn wereldreis in 31 dagen. Deze manie duurt al lang. Het was toen al - en is nu nog steeds - een beneveling die zich vastberaden in mijn brein verschanst heeft. Toch is het de fysieke werkelijkheid die me het sterkst aantrekt, iets dat ver voorbijgaat aan het intellectuele. Deze reizen zijn zowel

een escapade als een straf. Misschien geldt dat wel voor alle avonturiers, onze drang is een constante last die we onszelf opgelegd hebben. In het licht van mijn koplamp vallen dikke vlokken sneeuw, die de weg voor me gedeeltelijk bedekken. De motor doet het goed. Verderop is de pas stikdonker. Sneeuw ligt opgehoopt langs de kant van de weg en er is geen verkeer. Hier in Tierra del Fuego, vlakbij het meest zuidelijke punt ter wereld, komt de winter wraakzuchtig opzetten. Plots rijd ik over een richel, gevormd door een bevroren bandenspoor. Mijn instinct doet me naar het remhendel grijpen. Ik laat het onmiddellijk weer los wanneer ik doorheb hoe dom dat is, maar het is al te laat: het voorwiel glijdt weg en vindt meteen weer grip terwijl de motor over de weg slingert. Rustig probeer ik de motor weer onder controle te krijgen. Het gebeurt opnieuw. Ik ben moe. Nee, ik ben compleet uitgeput. Het blijft gebeuren. Het voorwiel glijdt weer weg. Ik rem niet. Ik steven af op een berg sneeuw langs de kant van de weg en kan niet stoppen; nee, ik ben te moe om te stoppen, het kan me niet schelen, het zal geen pijn doen. Maar dat zag ik verkeerd. Het doet wél pijn. Boem. Auw. De motor duikt met z'n neus in de sneeuw, gooit me eraf en landt hard op mijn linkerbeen en - voet. Stilte. Niets. Ik lig met mijn gezicht in de sneeuw, hij zit in mijn mond en neus. De motor ligt bovenop me en ik kan niet opstaan. Hier is geen levende ziel te bekennen en het sneeuwt nog steeds hevig. De linker zijkoffer heeft mijn enkel hard geraakt. De Touratech koffers zijn zeer stevig, mijn voet is dat niet. Er is een bot gebroken – ik voel het gekartelde uiteinde van een middenvoetbeentje langs de bovenkant van elk gebroken stukje schrapen wanneer ik me durf te bewegen. >>

Ik kan mezelf niet losmaken en blij liggen terwijl ik langzaam maar zeker bedekt raak met sneeuw. Als er ooit een moment is geweest waarop ik mezelf afvroeg ‘*What the fuck doe je hier eigenlijk???*’, dan is het wel nu! Ik heb erg veel pijn en ik panikeer, denk dat mijn enkel het ook zal begeven. De druk van de motor op mijn voet is extreem, de pijn wordt enkel verdoofd door de koude. Een vluchtig moment val ik in slaap, wanneer ik weer wakker word zit mijn voet nog steeds vast. Mijn leven flitst niet aan me voorbij en niets verzacht deze hachelijke situatie behalve dat mijn gezicht opgewarmd is geraakt in de sneeuw en dat de sneeuw rond mijn voet begint te dooien. Met een ondraaglijk pijnlijke beweging trek ik mijn voet uit de laars. Ik graaf snel de laars uit en trek hem meteen weer aan, in de hoop dat mijn voet zo niet al te veel zal zwellen. Terwijl ik rechtop sta

“Terwijl ik rechtop sta in de duisternis, met een wild bonzende voet, lijkt het leven plots beter. Traag en met een enorme inspanning, steunend op mijn goeie been, zet ik de motor weer recht en kruip in het zadel.”

in de duisternis, met een wild bonzende voet, lijkt het leven plots beter. Traag en met een enorme inspanning, steunend op mijn goeie been, zet ik de motor weer recht en kruip in het zadel. Twintig minuten later zie ik het eerste bord naar Ushuaïa. De afdaling naar de stadsgrenzen loopt langs een politiepost en ik vraag om mijn getuigenboek te tekenen. We noteren een tijd van 21 dagen en 19 uur, wat me de tweede snelste man maakt die de Amerika’s heeft doorkruist. Een Amerikaan, Dick Fish, vervolledigde zijn trip in 21 dagen en 2 uur. Het is vier uur ’s morgens. Ik zoek een goedkoop hotel, keten de motor vast aan een lantaarnpaal en ga slapen. Ik vertrek ’s middags, op woensdag 29 juni, dag één van mijn noordwaartse trip. Ik plan

om van Ushuaïa tot ongeveer Villa Higgins te rijden. De agent op de politiepost aan de rand van de stad tekent mijn getuigenboek en ik vertrek. Ik maal niet echt veel kilometers, maar de Paso Garibaldi is bedekt met een dikke laag sneeuw. De noppenbanden zijn geweldig en waar ik in de tegenovergestelde richting zeven uur over deed, kost me nu amper twee uurtjes. Eerder die ochtend keek ik uit alweer een ander venster. De hotelreceptie was warm, buiten sneeuwde het. Hier waren het nog kleine vlokjes, maar ik wist toen al dat er hogerop de berg meer substantiële vlokken op me wachtten. Pablo had me gezegd dat noppenbanden zouden helpen. Op tv was Wimbledon aan de gang en soms wou ik dat ik een duidelijker talent had. Aan de overkant van de straat zagen de winkels er knus en uitnodigend uit. Ik had vaag een akelig voorgevoel. Tussen sneeuw en ijs,

hartje winter in het meest zuidelijke punt van Zuid-Amerika, bevind ik me ver buiten mijn comfortzone. De taxi arriveerde en bracht me naar Pablo’s atelier. Het Beaglekanaal is bedekt met een laag ijs en de bergen rondom worden omgeven door een dik wolkenpak. Op de bergpas zou ik later helemaal niks zien. Waarom doe ik dit in godsnaam? Waarom?? Het sneeuwt hevig, maar ik rijd snel over de Paso Garibaldi. Die nacht slaap ik in een truckstop bij Villa Higgins. De volgende dag passeer ik Cerro Sombrero en de Straat Magellaan om de ferry te halen. Van de Straat tot aan de Chileense grens in Monte Aymond ligt mijn snelheid twee keer zo hoog als toen ik zuidwaarts reed, maar de wind huilt als een banshee. >>

Paso Garibaldi, geen aanrader op twee wielen.

Hier ligt minder sneeuw op de weg, maar ik hoor dat de Paso Libertadores over de Andes werd gesloten omwille van de weersomstandigheden. De winter is even plots als hardvochtig ingetreden. Noordwaarts, dag drie. Vrijdag 1 juli. Ik rijd van Caleta naar Rio Colorado langs de Zuid-Atlantische kust van Argentinië. Ik vertrek om 5u30 's morgens en rijd doorheen Comodoro Rivadavia. Ik volg de verkeersstroom tussen de gebouwen en langs de zee, waar hele zwermen meeuwen in het rond fladderen als stukjes papier. Het is meedogenloos, onverzoenlijk koud. Als het nog geen winter was toen ik zuidwaarts reed, dan is het dat nu zeer zeker terwijl ik weer naar het noorden trek. Wat een enorm verschil een week tijd kan maken in het klimaat van Patagonië. Plots is het landschap omgeslagen van prille herfst naar de ijs tijd. Verderop het plateau, voorbij Trelew, bedekt

een laag ijs de hele weg. Hij is zo goed als onberijdbaar. Het centimeters dikke ijs dwingt me naar een smalle strook op de harde berm, waar de oneffen ondergrond nog wat weerstand heeft kunnen bieden aan de vorst. Op deze manier overbrug ik 300 kilometer en verlies ik steeds meer tijd. Het is echter

“Ik heb microscopisch kleine sneetjes in mijn vingertoppen en gezicht, de kou snijdt in elk zenuwuiteinde. Het is onnoemelijk zwaar.”

zonnig en de lucht kleurt hemelsblauw, en ik weet dat er een onvermijdelijke poging zit aan te komen om de hele nacht door te rijden van zodra de temperatuur weer stijgt. De volgende dag doorkruis ik eindeloze vlaktes. Ik zie velden en truckers en verder niets. De dagen worden betekenisloos en plots wordt het me allemaal teveel. Ik weet dat ik nog een lange reis naar het noorden voor de boeg heb en ik weet dat de manche van

vandaag begon in Rio Colorado en eindigde in Potrerillos en dat ik 1.110 km heb afgelegd, maar vandaag is een typisch voorbeeld van ‘hoe breek ik geen wereldrecord’. Wat goed begon, is met zo’n zielige sisser afgelopen dat ik niet eens een ei had kunnen koken in de stoom. Het enige waar ik nog toe in staat ben, is een kleine aantekening in mijn dagboek: ‘Vertrokken uit eenvoudig hotel om in min zes graden te gaan rijden. Alles is pikdonker. Geen licht, afgezien van de sterren. Lange, rechte wegen langs de pampa’s. Ik heb microscopisch kleine sneetjes in mijn vingertoppen en gezicht, de kou snijdt in elk zenuwuiteinde. Het is onnoemelijk zwaar en mijn motivatie voor de reis raakt langzaam maar zeker uitgehold.’ ■

HET VERVOLG VAN NICKS ONGELOOFLIJKE REIS LEES JE IN HET VOLGENDE NUMMER

EKO
MOTORWEAR

OPENDEURWEEKEND

6 & 7 OKTOBER 2012 VAN 10U TOT 18U

MEGA SYSTEEMHELMEN ACTIE

Schuberth

NOLAN

SHARK

HJC

BIJ AANKOOP VAN SYSTEEMHELM, DE BTW CADEAU^(*)

EN TAL VAN ANDERE ACTIES EN KORTINGEN...

Jas SAND aan € 269 ipv € 329^(*)
Broek SAND aan € 199 ipv € 239^(*)

REV'IT!

(*) prijzen en acties enkel geldig op 6 en 7 oktober 2012 bij EKO Motorwear

... - REV'IT - BELSTAFF - BERING - G&F - BERIK - ARLEN NESS - PREMIER - SHARK - SCHUBERTH - X-LITE - NOLAN - HJC - ...

SINGEL 4C
IZ BLAUWESTEEN
2550 KONTICH

T +32 (0)3 457 11 28
F +32 (0)3 457 02 73
WWW.EKO-MOTORWEAR.COM

OPEN
MA - VR 9:00U - 18:00U
ZA 10:00U - 18:00U

RECHTSTREEKS VAN FABRIEK